

Grace
BURROWES

*Tenkrát
ve Skotsku*

Grace
BURROWES

*Tenkrát
ve Skotsku*

2014

Copyright © 2013 by Grace Burrowes
Translation © 2014 by Alena Horváthová
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu ONCE UPON A TARTAN,
vydaného nakladatelstvím Sourcebooks Casablanca, Naperville 2013,
přeložila Alena Horváthová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-87910-28-3

Pro ty, kteří bojují se smutkem.

Trpíš, protože miluješ a je to právě láska, které zůstaneš věrný.

1

Když Tiberius Lamartine Flynn uslyšel zpívající strom, nejdříve ho napadlo, že se zbláznil. Pak se nad očima jeho nervózního koně objevily malé zaprášené nohy a všechno dostalo smysl.

„Dolů z toho stromu, dítě, pokud ovšem nechceš vyděsit nic netušícího koně.“

Mezi větvemi se mihl pár bílých lýtek, což toho zatraceného koně přinutilo tančit a točit se dokola své osy.

„Jak se jmenuje?“

Dítě mluvilo s tak silným přízvukem, že otázka byla skoro nesrozumitelná.

„Jmenuje se Létající Rowan,“ řekl Tye a chlácholivě poplácal koně po krku. „A rozhodně by se cítil lépe, kdyby věděl, že mu nic nehrozí. Jistě by uvítal, kdybys konečně slezla z toho prokletého stromu.“

„Neměl bys jí nadávat. Je to krásný strom.“

Kůň se pod pevnou rukou svého pána poněkud zklidnil.

„Tak zaprvé, strom není ženského rodu, zadruhé máš tak silný přízvuk, že ti skoro nerozumím, a zatřetí, prosím tě, slez už z toho stromu.“

„Měl by ses představit. Nesmím mluvit s cizinci.“

Divoké dítě s dobrým vychováním. Co ho ještě čeká v divočině Aberdeenshiru?

„Tiberius Lamartine Flynn, hrabě ze Spathfoy, k vašim službám. Nejsem si jistý, ale nemělo by představování být vzájemné?“

Na stromě bylo ticho, zatímco Tye cítil, že ten idiotský kůň je zase celý napjatý, i když k tomu nemá žádný důvod.

„Máš pravdu. Tento strom je má kamarádka. Je velice přátelská. Já jsem Fee.“

Dítěti bylo opravdu velice špatně rozumět.

„Teď by ses měla zachovat jako slušně vychovaná dáma a slézt dolů z toho stromu. Nebo si budu myslet, že jsi bandita a přepadáváš nic netušící pocestné.“

„Myslíš, že bych mohla?“

Dobrotivý bože, to dítě se zdá tou myšlenkou nadšené.

„Dolů. *Hned.*“ Přísný tón hlasu platil na jeho bratra, dokud Gordiemu nebylo skoro dvanáct. Tentýž tón byl zdrojem pobavení pro jeho mladší sestry. Větve se pohnuly a Rowan se znovu napjal.

Ze stromu se konečně snesl drobný stín a se žuchnutím dopadl na zem, čímž opět vyprovokoval Rowana k nervóznímu poskakování.

Ze země vypadal ten kůň velikánský a ten muž na něm jako obr. Fee si všimla, že muž má oblibu v černé – černý kůň, černý plášť, černé šaty a temný výraz ve tváři.

„Tak to by už stačilo,“ řekl muž přísným hlasem a Fee usoudila, že kůň mu jistě rozuměl, protože přestal poskakovat a jeho mocná kopyta se zastavila jen kousek od její hlavy.

„Dítě, pomalu vstaň a běž od toho koně dál. V opačném případě ti nemohu zaručit, že se ti nic nestane,“ zazněl zase ten přísný hlas.

Fee usoudila, že temný cizinec je zřejmě stále přísný a upjatý, a bylo jí ho upřímně líto. Fee se nadzvedla na rukou a pozpátku se snažila dostat dál od koně, ale když přenesla váhu na levé lýtko, projela jí prudká bolest.

„Asi jsem se zranila.“

Kůň couvl o několik metrů dál, i když Fee nechápala, jak to jezdec zařídil.

„Co se ti stalo?“

„Mám něco s nohou. Asi jsem špatně dopadla. To je proto, že mám na sobě boty.“

„Boty rozhodně nejsou důvodem zranění.“ Seskočil z koně a prstem v kožené rukavici mu pohrozil. „Zůstaň stát, nebo

z tebe udělám dušené a nakrmím polovinu chudých z farnosti.“

„Jsi vždy tak přísný?“

Stoupl si nad ni s rukama založenýma v bok. Feeina teta Hester by jistě řekla, že vypadá jako bůh války. Jeho nos byl velký, jako je jistě nos boha války, a jeho oči byly temné, jako oči boha války.

Také byl velký jako bůh války, možná ještě trochu větší než její strýcové, kteří rozhodně nejsou bohové války, spíše bohové laskavosti a dobroty.

Stejně jako její teta Hester.

„Tak ty si myslíš, že jsem přísný, mladá dámo?“

„Ano.“

„Pak tvá slova musím potvrdit.“

Fee se na něho zamračila. Podle přízvuku to byl zatracený Anglán a mluvil neuvěřitelně směšně.

„Co to znamená, že má slova musíš potvrdit?“

„Znamená to, že jsem skutečně přísný. Můžeš chodit?“

Natáhl k ní ruku, velmi velkou ruku v černé rukavici. Fee v jedné knize viděla obrázek, kdy spousta amorků bez kalhot poletovala okolo hejna harpyí a z nebes jim hrozila podobná ruka, akorát že nebyla v černé rukavici.

„Dítě, nemám celý den na to, abych si hrál na dobrotivého Samaritána.“

„Dobrotivý Samaritán byl hodný a hezký. Šel do nebe.“

„Zatímco já jsem se bohužel ocitl ve Skotsku.“ Popadl Fee za předloktí a vytáhl ji na nohy. Učinil tak bez sebemenší námahy, jako by nevážila víc než pírko.

„Směješ se někdy?“

„Občas, když se ocitnu ve společnosti tichých, dobře vychovaných dětí, tak o tom uvažuji. Zkus na tu nohu došlápnout.“

„Bolí to. Určitě jsem si ublížila, protože mám tak pevně uvázané boty.“

Zamumlal si něco pod vousy, což mohly být nadávky spojené s jeho divným přízvukem, a pak vzal Fee do náruče. „Bohužel mě mé dobré vychování nutí k tomu, abych snášel tvou

společnost v sedle na tak dlouhou dobu, dokud tě neodevzdám do rukou tvých rodičů.“

„Já pojedu na tvém koni?“

„My pojedeme na mém koni. Kdybys byla kluk, nechal bych tě tady, ať se o tebe postará někdo jiný nebo ať se dobelháš domů po svých.“

Možná si z ní dělal jen legraci, z tónu jeho hlasu to bylo těžko poznat. „Ty sis myslel, že jsem kluk?“

„Nevím, proč z toho máš takovou radost. Především si myslím, že jsi otrava, a na tom trvám. Můžeš stát na jedné noze?“

Posadil ji vedle toho prokletého dubu, aby se o něho mohla opřít.

„Potřebovala bych sundat boty.“

Ohrnul svůj velký nos, jako by tady něco páchlo.

„Mám čisté nohy. Teta Hester mě každý večer nutí, abych se koupala, ať už se mi to líbí, či ne.“

Nezdálo se, že by zcela zbytečný výmysl tety Hester cizince nějak vyvedl z míry. Fee uvažovala, jestli vůbec existuje něco, co by ho překvapilo.

Klekl si před ni, ale stejně byl ještě pořád příliš velký. „Chytني se mě za ramena.“

Fee poslechla a zjistila, že jeho ramena jsou stejně tak pevná jako dubové větve. Rozvázal jí botu, ale když se ji snažil stáhnout z nohy, zaúpěla bolestí.

„Noha je celá nateklá a bota opravdu pořádně utažená. Musíme ji vyzout. Tady.“ Stáhl si rukavice a podal jí je. „Do jedné se zakousni tak pevně, abys ji prokousla, a pokud budeš muset, klidně křič. Jsem si jistý, že máš tak silný hlas, že mě klidně připravíš o sluch.“

Vzala si rukavice. Byly teplé a měkké.

„Jsi strýc?“

„Už to tak bude. Tento bolestivý osud mě bohužel neminul.“

„Potvrzuješ to tedy?“

„Přesně tak. Proč?“

„Protože se mě snažíš rozptýlit, což mí strýcové také dělají. Nebudu křičet.“

Na chvíli se na ni podíval a zdálo se, že chce říct něco ne tak upjatého, ale nakonec se sklonil k její noze. „Jak je libo, dámo.“

Pevně sevřela pěsti, dokonce se zakousla do jedné rukavice, poněvadž kotník bolel tak příšerně, že předpokládala, že sundat botu z nohy způsobí bolest větší, než bude schopná snést.

Opravdu nekřičela ani neprokousla rukavici, která chutnala jako koňské oštěže, protože dříve, než vůbec mohla otevřít ústa a nabrat dech, bota byla z nohy dole.

„Zřejmě budeš chtít sundat i tu druhou.“

„Jak ten kotník vypadá? Je hodně nateklý?“

„Jen trochu. Zřejmě ještě trochu oteče, ale rozhodně to není nic strašného. Stačí na něho přiložit led.“

„Ty jsi kněz?“

„Dobrotivé nebe, nejdříve strýc a teď dokonce kněz? Jak tě to vůbec napadlo?“ Posadil ji do trávy a začal rozvazovat druhou botu.

„Mluvíš tak trochu jako vikář v neděli v kostele, i když v sobotu večer v hospodě mluví úplně stejně jako všichni ostatní. Kdyby se mí strýcové na mě zlobili, teta Hester se mě jistě zastane a přinese mi koláčky a čaj. Možná si se mnou i zahraje karty. Strýcové mě učí, jak podvádět, ale když hraji s nimi, tak trvají na tom, abych hrála čestně.“

„Čest mezi zloději je ve Skotsku vcelku běžná, nepřekvapuje mě to.“ Svázal tkaničky obou bot a pověsil jí je okolo krku.

„Já jsem Skotka.“

Mírně ohrnul rty. Možná takhle to vypadá, když se bůh války usměje.

„Upřímnou lítost. Až na tvé nešťastně zrzavé vlasy, příšerný přízvuk a špínu na tvém obličejí bych to opravdu nepoznal.“ Opět ji vzal do náruče, ale tentokrát ji nesl k Rowanovi, který celou dobu, co se muž potýkal s Feeinou botou, stál poslušně jako beránek.

„Mám krásné vlasy, stejně jako mamka. Taťka říká, že ze mě jednou vyroste opravdová krasavice. A strejdové tvrdí, že už jí jsem.“

„To, jaká jsi, je impertinentní a nevhodné, i když je pravda, že za své vlasy nemůžeš. Tak pojd' nahoru.“ Posadil ji do sedla a přidržel ji v pase, dokud nezískala rovnováhu.

„Ach, tohle je skvělé dobrodružství. Mohu držet opratě?“

„Rozhodně ne. Nakloň se dopředu.“

V jediném okamžiku se ocitl za ní. Létající Rowan byl dokonce vyšší než hřbec strýce Iana a skoro tak široký jako tažní koně. Všechno to bylo tak vzrušující.

Pobídl koně kupředu. „Kam vlastně jedeme, dítě?“

Fee vnímala každý jeho pohyb a cítila, jak komunikuje s koněm bez jediného slova.

„Dítě?“

„Tudy.“ Zvedla ruku a ukázal směr, kde stál jejich dům. „Pokud pojedeme přes pastviny, je to mnohem kratší než po cestě.“

„Kolik ohrad budeme muset zdolat?“

„Spoustu. Papá má totiž spoustu dobytka.“

„Zahrnuje tvá výchova i umění jezdeckví?“

Vlastně nemluvil jako kněz. Mluvil jako někdo, koho Fee ještě nikdy v životě neslyšela. Jeho hlas zněl přísně, ale podivným způsobem krásně. „Nevím, co to je umění jezdeckví.“

„Jezdíš na koni?“ Mluvil pomalu, jako by Fee byla hloupá. Měla sto chutí se ohnat a praštit ho loktem do žeber, i když by to zřejmě bolelo více ji než jeho.

„Nemám svého poníka, ale mí strýcové mě často nechají jezdit na jejich koních.“

„Dobře. Teď se pevně chytni hřívý a nepišti.“

Znovu ji svou obrovskou rukou chytil v pase a pobídl koně do cvalu. Vítr cuchal Fee vlasy a bylo těžké nepištet radostí.

„Drž se pevně.“ Muž se naklonil dopředu, takže Fee se musela také sklonit. Kůň teď už běžel tryskem, náhle se odrazil a oni letěli vzduchem nad kamennou ohradou.

Bylo to *úchvatné*. Jedinečné. Fee nic takového ještě nikdy nezažila.

„Ještě jednou!“ křičela přes rameno, zatímco kuň se blížil k druhé ohradě.

Zdolali další tři, běželi přímo uprostřed pastvin a nechali za sebou dobytek udiveně přežvykující trávu.

Když muž zpomalil koně a nechal ho jít krokem, naklonila se dopředu a poplácala zvíře po šíji. „Dobrá práce, Létající Rowane! Něco takového jsem ještě neviděla. Všem o tobě řeknu a budu pět jen samou chválu.“ Fee volně přešla do gaelštiny, příliš vzrušená a šťastná na to, aby koně chválila tak nudným jazykem, jako je angličtina.

Ucítila, jak se mužova pevná hrud' nepatrně napjala, a tak zmlkla.

„Mamka říká, že mluvit gaelsky před někým, kdo mi nemůže rozumět, je neslušné.“

„Souhlasím. Tohle je tvůj domov?“

„Žiju tady. I teta Hester tady žije, ale mamka a taťka jsou teď pryč.“

„Myslím, že teď už to dojdeš.“

Pozoroval panské sídlo a mračil se, jako by to nebyl nejhezčí dům na světě.

„Támhle je teta Hester. Myslím, že by ti chtěla poděkovat.“

Fee ucítila, jak Rowanův pán ztuhl a náhle celý znehybněl. Znehybněl i kuň pod nimi, jako by muž a zvíře byli jedno. Výraz ve tváři tety Hester rozhodně nenaznačoval, že by mu chtěla poděkovat tak, jak tvrdila Fee.

Rozlícená žena se k nim rychle přibližovala jako divoká vichřice. Tye cítil, jak se dítě napjalo a jeho drobná kostnatá ramena se napřímila.

Divoká vichřice měla blond vlasy vyčesané do vysokého drdolu. Výškou účesu zřejmě chtěla nahradit svou drobnou postavu. Lem staromódních modrých šatů byl celý ousaný od bláta, a jak se k nim rychle blížila, hlasitě pleskal o vycházkové boty.

Vždy měl rád šustot dámských spodniček, který muže varoval – a dával mu podnět k přemýšlení.

„Přeji vám hezký den.“ Ze sedla kývl hlavou na pozdrav. „Spathfoy, k vašim službám.“

Jakási perverzní touha zjistit, co udělá, ho přikovala do sedla, z něhož na ni hleděl z úctyhodné výšky.

„Hester Danielsová.“ Letmo se uklonila a pak zařala pěsti a založila je v bok. „Fiono Urshulo MacGregorová, co mám s tebou dělat? Tentokrát jsi byla kde? A co se stalo, že tě naprosto cizí muž musel přivést domů v sedle svého koně, přičemž jste jeli přes pastviny jako šílení a přeskakovali jste ohrady? Proč máš tak rozcuchané vlasy a...“ Dáma se zarazila a zhluboka se nadechla. „A proč máš boty okolo krku? Co jsem ti říkala o běhání bez bot, zvláště když jsi v blízkosti koně a když si jistě pamatuješ, že jíme vždy v přesnou hodinu jako civilizovaní lidé, a co asi tak očekáváš, že o tvém posledním nerozvážném kousku řeknu tvé matce?“

Když se konečně odmlčela, Tye byl zaskočen faktem, že se oči vášnivé ženy leskly slzami.

„Je mi to líto,“ řekla dívka a sklopila hlavu. „Byla jsem navštívit dub, to je celé, a bylo tak krásně, že jsem si v koruně stromů musela zazpívat. Pak jsem skočila dolů, ale špatně jsem dopadla. Tenhle pán jel náhodou okolo na Létajícím Rowanovi a řekl, že mě odveze domů. Bylo to, jako bychom opravdu letěli, že ano, pane?“

Otočila se dozadu a prosebně na něho pohlédla velkýma zelenýma očima. Tye se najednou cítil tak nějak nesvůj.

„Tak nějak to bylo,“ řekl Tye a pohladil dítě po vlasech. „Myslím, že to byla ta nejhezčí a nejpříjemnější omluva, jakou jsem kdy slyšel. To dítě rozhodně nemůže za to, že když se můj kůň ocitne pod zpívajícím stromem, začne tak trochu jančit. Pokud by se měl někdo omluvit, pak je to Rowan.“

Nebyla to právě nejzdvořilejší řeč, ale rozhněvanou dámu rozhodně zklidnila. Ruce svésila podél těla, bezradně si povzdechla a její výraz poněkud ztratil na své bouřlivosti. „Tak už pojd' dolů, Fee.“

„Vyvrtla si kotník,“ řekl Tye a seskočil dolů. Potěšilo ho, že i když stál na zemi, byl stále značně vyšší než slečna Danielsová, jenže on byl obvykle vyšší než všichni ostatní. „Rád bych ji zanesl domů, kde by bylo vhodné přiložit na kotník led.“

Dřív než mohla slečna Danielsová zavolat na sluhu, Tye sundal Fionu ze sedla a držel ji v náruči. Ta se ho poslušně chytila okolo krku a dívala se na Hester těma svýma velkýma zelenýma očima. Podkoní se zatím ujal Rowana.

Přesně takové oči měl i Gordie, ačkoliv nevinnost v dívčině pohledu byla mnohem upřímnější než v pohledu muže.

„Pokud vám to nevadí,“ řekla slečna Danielsová. „Budu vám vděčná. Sama bych ji neunesla. Fee je už dost velká.“

„Chtěla říct, že jsem těžká.“

„Jsi jako peříčko.“ Přehodil si ji přes rameno jako pytel brambor. „Vedte mě, madam. Pro peříčko to musí být trochu nepohodlné.“

Dítě nic nenamítalo, což bylo zvláštní. Pevně se drželo muže okolo krku, tvář přitisknutou k jeho šíji. „Líbí se mi být peříčkem. Zpívají peříčka?“

„Tohle určitě,“ řekl Tye. „A taky pořád mluví.“

„Protože člověk musí mluvit, jinak by o něm nikdo nic nevěděl. Snažím se jen o malou zdvořilostní konverzaci. Existuje něco jako velká zdvořilostní konverzace?“

Když jí nikdo neodpovídal, nešťastně si povzdechla. Tye následoval slečnu Danielsovou do domu. Jednalo se o úhledný tudorovský panský dům postavený do typického tvaru písmene E obklopený zahradami hýřícími pestrobarevnými květinami, přičemž květiny kvetly i v truhlících v každém okně. Vysoká okna se v slunečním svitu leskla čistotou, šterkem sypaná pěšina byla řádně uhrabaná a terasa pečlivě zametená.

Což nebylo právě to, co Tye očekával. Ne že by byl zklamán.

„Doufám, že jsme vám nezpůsobily velké potíže,“ řekla slečna Danielsová, když uvedla Tye do útulné knihovny. „Ihned zazvoním pro občerstvení.“

„Dostanu také občerstvení?“ zeptalo se dítě.

Slečna Danielsová se zamračeně podívala na dívku, která visela na mužově zádech jako malá opička. „Utekla jsi ven ještě před snídaní a na oběd ses jaksi nedostavila, Fee, tudíž se není co divit, že máš hlad. Ale to neznamená, že se nacpeš koláčeků a nebudeš večeřet.“

„Dám si jen jeden obložený chlebiček, teto Hester. Prosím.“

Tye si dovedl představit, jak dítě na jeho zádech koulí očima a taky jaký musí mít hlad.

„Klidně si můžeme dát čaj tady v knihovně,“ navrhl a posadil dítě na pohovku. „Je tady příjemně a taky tu je krásný výhled na zahradu.“

„Dobře tedy.“ Slečna Danielsová odešla ke dveřím, kde mluvila se sluhou.

Tye se rozhlédl kolem sebe, přisunul před Fionu židli a dal na ni podušku. „Musíš mít nohu kousek výš, dítě. Takhle ti tolik neoteče.“

„Ale to pak bude vypadat, že se mi nic nestalo.“

„Copak se toho nestalo dost, dítě? Nepřišla jsi na oběd, rozlobila jsi svou tetu a celý den ses kdesi potulovala. Měla by ses zatraceně stydět!“

Dobrotivý bože, on mluví jako její otec.

„Neměl bys klít.“

„Neměl bych...“ Zavřel pusou. To drzé a otravné dítě má nakonec pravdu. „Omlouvám se. Byl jsem rozrušený.“

„To jsi nebyl.“ Popadla černo-zelený tartan, který byl přehozený přes pohovku. „Teta mi řekla, že muži taková slova používají, aby si ulevili. Já je taky někdy používám, ale ne ve společnosti.“

Ohromeně hleděl na dítě, které ho probodávalo svýma zelenýma očima dospělé ženy.

Mrkla na něho. „Bude to naše tajemství.“

„Čaj bude za chvíli,“ řekla slečna Danielsová, když se k nim opět přidala. „Neposadíte se, pane Spathfoyi?“

Tyeovi bylo jasné, že mluví s Angličankou. Neprozradila jí jen její neznalost skotského titulu, ale především bezchybná výslovnost a zdvořilé způsoby.

„Omlouvám se, slečno Danielsová, ale jsem hrabě Spathfoy.“ Čekal, jak bude reagovat na své faux pas.

„Omlouvám se, lorde. Posadíme se?“

Žádné začervenání, žádné rozpačité koktání ani pokárání, že se řádně nepředstavil.

Jelikož neměl na výběr, Tye se posadil do křesla naproti pohovce, kde odpočívala dáma Zpívající strom. Slečna Danielsová se posadila do druhého křesla a podívala se na svou neteř. „Rozhodně budu muset napsat strýci Ianovi, Fee. On se spojí s tvou matkou a otcem.“

„Přijedou domů, aby se přesvědčili, zda žiju?“

„Vrátí se domů, až dokončí svou cestu. Sama víš, že na svatební cestu až dosud neměli čas, tak jim ji nebudeme kazit.“ Šlehla po dítěti významným pohledem, jako by jí chtěla připomenout, že před cizími lidmi se s ní nemá dohadovat.

Ačkoliv Tye by pobavilo vidět ty dvě, jak se do sebe pustí. Rozhodně by vsadil na Fee. „Kam odjeli?“ zeptal se, především aby přerušil nastalé ticho.

„Snad všude,“ řekla Fiona a dramaticky si povzdechla. „Nejdříve do Paříže, pak do Berlína, Mnichova, Vídně, do Benátek, Florencie a do Říma. Pak ještě Madrid a Lisabon a pak se snad vrátí domů. Jednou jsem měla kočku, která se jmenovala Florencie. Utekla mi s kocourem jménem Beowulf.“

„To je hezká cesta.“ A docela se hodí Tyeovým plánům.

„Mary Fran a Matthew se vzali už před rokem,“ vysvětlovala slečna Danielsová. „Jejich první prioritou bylo založit si domov poblíž Maryiny rodiny, takže svatební cestu na rok odložili. Teď odjeli do Evropy a já jsem jim slíbila, že prozatím dohlédnu na Fionu.“

Usmála se na něho a Tye pochopil, že se ocitl ve společnosti chudé příbuzné. Slečna Danielsová byla mladá, hezká, ale na prsteníčku levé ruky neviděl žádný prstýnek. Dle všech zvyklostí by teď měla být v Londýně a snažit se ulovit vhodného muže.

Místo toho byla tady v Aberdeenshiru a marnila své mládí s dítětem, které loží po stromech a zpívá. Skutečně neradostný

osud, ale ženy bez majetku byly odkázány na milost své rodiny.

„Píšeš svým rodičům, Fiono?“ Otázku položil dívce, ačkoliv vést konverzaci s dětmi nebylo jeho silnou stránkou.

„Píšu jim každý druhý den. Teta Hester tvrdí, že si tím procvičím rukopis.“ Zadávala se na zraněnou nohu. „Je mi po nich smutno.“

Tak otevřené přiznání v Tyeovi probudilo nevíтанou touhu dítě utěšit. Velice nevíтанou.

„Musíš si najít nějakou zábavu,“ řekla slečna Danielsová. „Těch pár týdnů uteče jak voda a oni budu zase zpátky.“

„A na Vánoce budeme mít miminko!“ vykřiklo dítě nadšeně. Naráz zmizel všechen smutek a vystřídala ho radost ze sourozence. „Doufám, že to bude kluk, abych ho mohla naučit rybařit a dělat koláčky z bláta.“

„Fiono.“ Slečna Danielsová položila na ty tři slabiky značný důraz a Tye spatřil, jak mladá dáma celá zrudla rozpaky, což bylo skoro stejně tak zajímavé jako zjištění, že Fionina matka je opět v jiném stavu.

Po roce manželství se není co divit. Otěhotnět pro tu ženu nebylo vůbec těžké. Než Tye mohl rozvinout toto téma, přišel sluha s tácem. Slečna Danielsová se právě pustila do výčtu knih, které by si Fiona mohla přečíst, než se jí zahojí vyvrtnutý kotník. Pak se objevila služebná s mísou plnou ledu a s ručníkem. Slečna Danielsová se odmlčela a soustředila se na ošetření dítěte. Tye využil chvíli klidu, aby ucpal nezbednou díru ve svém žaludku několika obloženými chleby se šunkou a sýrem a talířem plným výtečných čajových koláčků.

„Máte skvělý apetit, lorde.“

Zarazil se nad posledním čokoládovým koláčkem a zvažoval, zda se v hlase slečny Danielsové zračí pobavení nebo výtka. Držela v ruce jeden čajový koláček a nepatrně z něho uždibovala. Zatímco ji pozoroval, v rohu jejích úst se objevila růžová špička jazyka, aby ze rtů slízla drobek bílé cukrové polevy.

„Za to může zdravé venkovské ovzduší a dlouhá jízda. Jsem na cestě už několik dní.“ Upřeně zíral na její rty a pomyslel si, že zdravé venkovské ovzduší zřejmě nemá vliv jen na jeho žaludek.

„Byl jsi někdy ve Florencii?“ zeptalo se dítě, které sáhlo po dalším obloženém chlebu. Podíval se na ni a uviděl, že si je dobře vědoma porušení svého slibu jen jednoho chlebu.

„Ano, byl jsem ve Florencii, i když už je to dávno. Krásné město, ačkoliv poněkud horké.“ A taky trochu rušné, tak jako většina velkých evropských měst, včetně starého dobrého Londýna.

„Můj strýc Asher je v Kanadě.“ Dítě se s chutí zakouslo do svého druhého chleba. „Odjel ještě dřív, než jsem se narodila, ale stejně ho mám ráda. Mí strýcové jsou ti nejlepší.“

Dítě bylo naprosto upřímné, a než si slečna Danielsová mohla ze rtů znovu slíznout cukrovou polevu a než se Fee mohla pustit do třetího chleba, Tye si pomyslel, že to je jediná otevřenost, které se mu zřejmě dostane, a že to už je hodně dávno, kdy sám byl k někomu takto přímočarý.

„Tví strýcové jsou nejlepší?“

Fee horečně přikývla. „Ti úplně nejlepší. Zvláště strýc Ian, protože ten se o nás o všechny stará a je hrabě, ale všichni mí strýcové jsou skvělí.“

„Je skvělé, že to takto cítíš, protože já patřím mezi ně.“

Hester jejich hosta považovala za Skota, zřejmě díky jeho výšce. Byl temný se svalnatou postavou vikinských předků.

Rovněž se oblékal jako Skot, pohodlně a nedbale, přiměřeně své výšce. Když ho uviděla, jak s Fee přijíždí přes pastviny a přeskakuje kamenné ohrady, nejdříve si myslela, že je přijel navštívit Ian a dopřává své neteři dávku dobrodružství.

Ale pak promluvil a ten hlas... Spathfoy ji svým hlasem dokonale ohromil. Byl v něm znát vliv anglické školy, ale také se v něm odrážel zvláštní zpěvavý přízvuk. Něco podmanivého, jako přízvuk cizince. Hester by jeho hlas mohla poslouchat jako ukolébavku.

Až na to, že formuloval slova, a ne písně. A taky že právě řekl něco podivného.

„Zřejmě jsem vám nerozuměla, lorde. Opravdu jste právě řekl, že jste Fionin strýc?“

„Ano. Jsem starší bratr Fionina zesnulého otce a jsem velmi potěšen, že se mohu seznámit se svou neteří.“

Ten velký muž lže. Možná ne o tom, že je Fionin strýc, ale že je potěšen, že se s ní může seznámit. Nicméně jeho hlas zněl krásně i tehdy, když lhal. A taky udělal dobrou věc, protože když se Fiona zranila, dovezl ji domů. Je však velký rozdíl pomoci někomu jen tak z laskavosti, nebo ze zjištění.

„Nebýt toho, že je Fiona indisponována, jistě by se uklonila. Nepředpokládám, že jste jel jen tak kolem a náhodou narazil na svou příbuznou?“

Fiona se napřímila. „Své strýce já dobře znám, ale tebe ne.“

„Zřejmě jsem se měl o svou neteř zajímat již dříve, ale žiji v Londýně, což je trochu z ruky.“ Když hovořil, díval se přímo na Fionu. Hester si uvědomila, že v tom je část jeho... ne, šarmu ne. Rozhodně nebyl šarmantní, ale podivně přitažlivý. Měl mechově zelené oči s dlouhými tmavými řasami, v nichž probleskovaly zlaté jiskřičky. A jeho hlas, ten byl na něm zřejmě nejpřitažlivější.

„Ale teď jste tady,“ řekla Hester, i když si přála, aby tomu tak nebylo, což na ní zřejmě bylo znát.

Fiona se podívala na svého strýce. „Proč jsi přijel?“

Na malou chvíli se v zelených očích něco zablesklo, snad netrpělivost, možná rozmrzelost. Nebo také údiv, že malá dívka v přítomnosti svého titulovaného strýce jen mlčky nesedí v koutku a nečeká, co se bude dít.

„Očividně zde došlo k nedorozumění. Psal jsem o svém záměru lordu Altsaxovi, ale ten je zřejmě se svou paní na cestách. Proto se při nejbližší příležitosti obrátím na lorda Balfoura.“

„Papá titul nepoužívá.“ Fee se mračila a Hester by zajímalo, co se dítěti honí hlavičkou.

Přisunula k neteři poslední čajový koláček a povzbudivě se na ni usmála. „Po tak strastiplném dni by sis jistě chtěla chvíli odpočinout, Fiono. Nechtěla by sis přečíst nějakou knihu?“

„*Robinson Crusoe*, prosím.“ Upřímná prosba byla zcela rozdílná od cizincova strohého oznámení a výběr knihy byl náhradou za oblíbenou panenku.

Hester vstala, aby neteři podala knihu. Všimla si, že Spathfoy mlčí. Zřejmě se snaží promyslet další tah.

„Lorde, smím vám nabídnout procházku po zahradě? Venku je krásný den a Mary Frances je právem hrdá na své květiny.“ Hester hovořila tak zdvořile, jak jen toho byla schopná, ale každou chvíli hrozilo, že její prudký temperament – zpropadený temperament, se kterým až do příchodu do Skotska neměla nikdy problém – zvítězí nad dobrým vychováním.

„Ale samozřejmě.“ Vstal a tyčil se nad ní v celé své impozantní výšce, krásný a dokonalý. Na jeho kalhotách nebylo ani jediné smítko a vlasy měl dokonale učesané, jako by ani právě před chvílí na svém koni nezdolal několik kamenných ohrad.

Hester ho vedla do zahrady a neustále si opakovala vše, co věděla o skotské pohostinnosti. Když se Spathfoy zeptal, zda to *dítě* má guvernanku nebo učitele hudby, dokonce ho ani neplácla přes jeho arogantní obličej.

Svůj hněv držela pevně na uzdě a místo toho, aby cizince fyzicky napadla – což se jí neustále honilo hlavou – ho jen zprážíla sprškou své výmluvnosti, což však bylo podobné.

Upřeně pozorovala dokonalého a bezchybného pana příbuzného a doslova jí v žilách vařila krev.

„Co to má znamenat, lorde, že se tady jen tak objevíte a bez jakéhokoliv ohlášení nebo upozornění vpadnete do života malé dívce, která je doma sama bez rodičů? Vždyť vy jste jí zcela zamotal hlavu. Jak si asi myslíte, že jí teď je? Bez jakéhokoliv vysvětlení, proč se její urozená anglická rodina k ní celou dobu otáčela zády, se tady prostě jen tak zjevíte a narušíte její klid! Víte vy vůbec, kolik toho za poslední rok prožila? Spolu s matkou se přestěhovala ke svému milujícímu nevlastnímu

otci, přičemž ztratila svůj jediný domov a odloučila se od rodiny, která se o ni celý život starala. A teď na scénu vtrhnete vy, jako byste měl nějaké právo ptát se na její výchovu a projevat zájem o její blaho...“

Žena proti němu stála s rukama v bok a z očí jí šlehaly blesky. Nutno podotknout, že neuvěřitelně modré oči, kterých by si Tye zřejmě nevšiml nebýt toho, že ty oči byly schopné potopit celou galeonu, byly vášnivé a ochranné.

Byl ohromen a dovolil dámě, aby dala průchod svému hněvu zčásti proto, že byl *skutečně* ohromen, a zčásti proto, že jako členka Fioniny rozsáhlé rodiny z matčiny strany k tomu slečna Danielsová měla právo.

„Možná, madam, byste mi mohla dát prostor k tomu, abych to vysvětlil.“

Zdalo se však, že ona na jeho vysvětlování není zvědavá. Založila si ruce na prsou a otočila se k němu zády. „Ušetřete si námahu, lorde. Fionin otec byl darebák a to, jak se zachovala jeho rodina, jen potvrdilo, že jeho charakter byl důsledkem špatného vychování.“

Tye toho už měl dost.

„A jak je to s vámi, slečno Danielsová? Pokud jsem to správně pochopil, tak jste mladší sestra Fionina nevlastního otce. Takže s dítětem nejste vůbec spřízněna.“

Obrátila se k němu tváří a jaksi se jí podařilo na něho hledět svrchu, ačkoliv byla podstatně menší než Tye. „V současnosti jsem její opatrovnice, lorde, a mám ji *upřímně* ráda.“

Zdalo se, že ta žena zcela irelevantně klade důraz na to, že k jeho neteři cítí náklonnost, což bylo nepodstatné, ale z jakéhosi podivného důvodu ho to dojímalo.

„Je mi zřejmé, že vám na Fioně skutečně záleží, ačkoliv mám za to, že tento rozhovor bych měl vést spíše s Altsaxem nebo s Balfourem. Půjdme se projít, nebo si raději chcete sednout?“

Jeho otázka ji překvapila. „Je mi to jedno.“

Strategicky jí nabídl rámě. Váhavě ho přijala a nechala ho, aby ji vedl po pěšině mezi růžemi. „Fionina matka bere svou zahradu vážně, že ano?“

„Jmenuje se Mary Frances.“

Na chvíli se odmlčel, což mu dovolilo lépe odhadnout svého současného odpůrce, poněvadž oni byli odpůrci. Pokud to bude třeba, postaví se všem rozhořčeným tetám a nevlastním otcům v celém Skotsku.

„A je Mary Frances s vaším bratrem šťastná?“

Něco v ženině držení těla se změnilo.

„Jsou velmi šťastní,“ řekla vážně.

„Došel jsem k podobným závěrům, vzhledem ke krátkosti jejich známosti. Ovšem když má muž titul, všechny ty věci získají na důležitosti.“

„Všechny ty věci? Všechny ty věci jako manželství a láska, jako složení slibu věrnosti, jako odevzdání se do rukou druhé osoby, kterou upřímně a z celého srdce milujete a víte, že ona miluje vás? Myslíte tyhle věci?“

Mluvila jako romantik a básník, což on nikdy nechápal.

„Myslel jsem na nutnost zajistit následníka rodu. Zplodit legitimního potomka, tyhle věci jsem myslel.“

Zcela očividně by ho ze všeho nejraději praštila. Rukou by ho udeřila přímo do obličeje a očima sežehla. Její výraz, její postoj, to vše připomínalo anděla pomsty. „Fiona je *legitimní*, za což však nevděčí vašemu skandálnímu bratrovi.“

Nesáhla na jeho tvář, i když byla ve velkém pokušení. „Nic jiného jsem nenaznačoval.“

„Ale ano, naznačoval. Svými chytrými slovíčky a lstivými dvojsmysly jste urazil mou neteř i její matku. Kdybych byla mužem, vyzvala bych vás na souboj.“

Udělal dva kroky a zastavil se těsně před ní. „Souboje vyšly z módy už zhruba před třiceti lety.“

Tahle zdvořilostní konverzace se pomalu změnila v něco jako v hádku s dámou. Tye si nebyl vědom toho, že by se někdy za celý svůj dospělý život ocitl v podobné situaci. Bylo to skoro... vzrušující.

„Ste na *Vysočině*, lorde.“ Zdolala zbývající vzdálenost mezi nimi a strčila mu svůj arogantní nos přímo do tváře. „My své zvyky přizpůsobujeme vzhledem k dané situaci.“

„Tak tomuhle říkáte skotská pohostinnost? Lstí vylákat hosta do zahrady, kde na něho začnete křičet a útočit, ačkoliv on přišel s dobrým úmyslem? Na hosta, který se postaral o zraněné dítě jako samotný *Samaritán*?“ Bylo to přímo opojné, použití biblické přirovnání a pozorovat, jak ta žena znejistěla.

„Nebýt vašeho splašeného koně, Fiona by si nikdy kotník nevyvrtila a nemusela teď sedět s nohou obloženou ledem. *Samaritán*, to tak určitě.“

Tye právě formuloval vhodnou odpověď, když se zpoza růží ozval hlas.

„Proč mi neřekneš, Hester, že máme hosta? Je to vždy tak příjemné, když můžeme uvítat přítele. Snad bys nás mohla představit?“

Najednou se před nimi objevil lilipután ve fialovém turbanu. Ten turban byl jediné, co Tye dlouhou dobu viděl, dokud se zpoza růží neobjevila křehká postava. Ztěžka se opírala o vyřezávanou vycházkovou hůl, která původně sloužila spíše pro ozdobu než jako opora, a její tvář byla vrásčitá věkem. Na rtech jí pohrával letný úsměv, ale v zelených očích se skrývalo více než jen náznak inteligence.

„Mé drahé dítě,“ řekla stará žena, „s tak hezkým mládenkem mě prostě musíš seznámit. Stačí pohled na jeho tvář a člověk hned omládne.“

Staré dámy rády flirtovaly. Tye si toho všiml už dříve na mnoha plesech. Rovněž byly mocnými spojenci, obzvláště když si někoho oblíbily, a měly známosti, které sahaly až ke králi Jiřímu. Také věděly vše o rodinách a o jejich tajemstvích, což bylo nejdůležitější.

Přinutil se ke svému nejkouzelnějšímu úsměvu. „Slečno Danielsová, naprosto souhlasím. Musíte nás ihned seznámit, abych pro tuto milou dámu mohl natrhat ty nejkrásnější růže dřív, než před její krásou závistí uvadnou.“

Slečna Danielsová si útrpně povzdychla.

„Lady Ariadne MacGregorová, dovolte, abych vás seznámila s hrabětem ze Spathfoy, ačkoliv jeho jméno vlastně neznám, poněvadž se neobtěžoval nás s ním seznámit. Lorde, Fionina

prateta a její velký vzor. Jakmile Fiona vyroste, je rozhodnutá být přesně jako ona. Musím vás však varovat, rozhodně to není tak bezradné stvoření, jak se zprvu může zdát.“

„Ale no tak, Hester, co si o nás tento mladý muž pomyslí?“ Lady Ariadne natáhla ruku, aby ji Tye mohl obřadně políbit.

„Spathfoy je titul pro Quinworthovy dědice, nemám pravdu? A jak se daří vaší drahé matce, chlapče? Byla to tak hezká dívka. Rozhodně mi musíte říkat teto Ree. Všichni mi tak říkají. Trvám na tom.“

V Tyeově výrazu se něco nepatrně změnilo. Pak se však znovu mile usmál. „Má matka se má dobře.“ Pokud ví. Nabídl lady Ariadne rámě, ačkoliv to bylo stejné, jako by je nabídl malé Fioně, tak malá byla jeho nová známost.

„Viděla jsem vás uhánět přes pastviny, chlapče. Neuvěřitelně vám to na tom koni slušelo.“

A když právě neflirtují nebo nepomlouvají, dá se s nimi docela dobře mluvit o koních jako s většinou šlechty. Tye se pomalu otočil k domu. „Létající Rowan je ještě mladý a potřebuje pevnou ruku, ale jeho schopnosti jsou každý den lepší a lepší. Má rychlé nohy a silné srdce.“

„Takže je potenciální vítěz.“ Zastavila se a zaklonila hlavu, aby mu viděla do tváře. „Můj zesnulý manžel – můj druhý zesnulý manžel – často říkal, že muž si vybírá psa podle jeho charakteru, ale kůň musí být jeho dokonalou kopií.“

Nad něčím takovým se ještě nikdy nezamýšlel.

„A co kočky, lady Ariadne? Podle čeho si muž vybírá kočky?“

„Kočky?“ zvolala lady poněkud pronikavým hlasem. „Kočky jsou pro ženy, chlapče. Pojďme, Hester, musíme informovat personál, že máme hosta.“ Znovu se zastavila, jako by jí přemýšlení, mluvení a chůze najednou činily problémy. „Jak dlouho se zdržíte, lorde? Jsem si jistá, že Fiona bude chtít svého strýce náležitě poznat.“

Hester sledovala, jak teta Ree pochlebuje tomu vysokému muži. I když byla drobné postavy, její hlas zněl neobyčejně

silně a vysoko. Bylo jisté, že slyšela celý ten nepříjemný rozhovor, který s panem dokonalým vedla.

Zatracený Spathfoy. Teta Ree samozřejmě ihned poznala, že se jedná o muže s titulem, a chovala se k němu, jako by jeho otec byl snad markýz nebo samotný vévoda.

Není se co divit, že z každé jeho slabiky i z každého pohledu číselo povýšenost a arogance. Hester se rozhodla, že ještě chvíli zůstane v zahradě, aby se trochu uklidnila.

Teta Ree se do domu nastěhovala, aby Hester dělala patřičné garde, zatímco Hester zde byla proto, aby dělala garde malé Fioně, během doby, kdy její rodiče budou pryč. Tvořily tak pozoruhodné trio žen, které dohlížely jedna na druhou.

Jenže pokud někdo potřeboval dohled, pak to byla právě teta Ree, která se před mladým a hezkým mužem chovala jako mladá koketa. Hester si utrhla jednu rozkvetlou bourbonskou růži, zhluboka se nadechla její vůně a zamířila k domu.

Na tetu Ree a její doprovod narazila ve dveřích do knihovny.

„Náš přítel mi řekl, že Fiona má zraněný kotník, Hester. Zůstanu s tím dítětem a ty zatím řekni personálu, že máme hosta. Spathfoy nikam nespíchá.“ Teta se zářivě culila na muže. „Slíbil, že s námi nějaký čas pobude. Není to skvělé?“

Skvělé?

Skvělé! Mít v domě arogantního, nabubřelého a uštěpačného mužského.

Jenže teta vyslala k Hester milý úsměv, který říkal něco mnohem víc, než jak bude společnost lorda skvělá.

Hester opětovala tetin úsměv. „O všechno se postarám, teto Ree. Jsem si jistá, že paní Dealová bude mít z návštěvy stejnou radost jako my.“ Vysekla uctivou poklonu a vydala se dolů po schodech do kuchyně dřív, než se jeho úctyhodná postava znovu napřímila.

Teta věděla, že Spathfoy je Fionin strýc a snažila se Hester varovat. Spathfoy byl totiž mezi Fioninými strýci ten nejmocnější.

Hester se na chvíli zastavila. Fiona měla tři, pravděpodobně čtyři strýce, a každý z nich byl tak hezký a fyzicky impozantní jako Spathfoy.

Connor MacGregor se oženil s bohatou vdovou a odstěhoval se s ní do Northumbrie, kde spravoval její jmění. Muž, který disponuje značným jměním je v dnešní moderní době velmi mocný.

Ian MacGregor byl nedávno jmenován hrabětem z Balfouru, ačkoliv se šuškal, že starší bratr, jehož nechali úředně prohlásit za mrtvého, se někde prohání v Kanadě mezi provinčními piniemi. Ian věděl, jak vést panství a jak z něho získat co největší užitek. Jeho žena Augusta vlastnila svůj vlastní titul, ale především nemalý kus země.

Gilgallon MacGregor, který se oženil s její starší sestrou, byl právě v Londýně, a pokud neměl dostatek majetku, rozhodně byl chytrý, k nepřátelům nemilosrdný a uměl se dobře ohánět pěstmi.

A Spathfoy že byl mocnější než tihle tři?

Než všichni tři dohromady?

„Paní Dealová?“

Žena právě ve velké díži zadělávala těsto. „Slečno Hester.“ Na tváři růžolící paní Dealové se objevil široký úsměv. „Budeme servírovat ještě jeden čaj? Ti zatracení Angláni svůj čaj přímo milují.“

A paní Dealová milovala svou práci. Byla spíše kuchařka než hospodyně, neboť Mary Franina představa jak vést domácnost nechávala jen málo prostoru pro rozhodnutí jiné ženy.

„Další čaj už nebude třeba,“ řekla Hester, „ale teta Ree se rozhodla pozvat lorda Spathfoye, aby u nás pár dní zůstal. Budeme potřebovat více koláčků a více obložených chlebů. Je to Fionin strýc.“ Podle skotských standardů patřil do rodiny a podle toho se musel i cítit.

„Ach jo. Když Angláni nedostanou pořádnou snídani, celý den pak umírají hlady. To vypadá na spoustu klobásek a párečků. Ve kterém pokoji ho ubytujeme?“ zeptala se a s vervou se opřela do těsta.

„Asi v tom rohovém ve východním křídle. Je z něho krásný výhled na zahradu a nekouří tam komín.“

Paní Dealová přikývla a začala těsto tvarovat do dlouhých válečků. „To je dobrý nápad. Tím, že ho dáme do křídla pro hosty, ho oddělíme od ostatních. Neměla byste poslat zprávu do Balfouru?“

„Samozřejmě,“ souhlasila Hester. „Nejlépe ihned.“

„Hej ty, Dinlachu,“ paní Dealová zavolala na sluhu, který občas vypomáhal v kuchyni. „Řekni Festusovi, že bude potřeba zajet do Balfouru. Slečna Hester musí varovat hraběte, že se tady konečně objevil někdo z rodiny toho neřáda bývalého manžela lady Mary Fran.“

„Paní Dealová, takhle byste neměla mluvit.“

Statná žena válela z těsta bochníky chleba. „Flynnovi jsou z anglického pohraničí, což je ta nejhorší sorta. Ze skotského dědictví si zapamatovali jen to, jak vyrábět dobrou whisky a jak si vzít, co chtějí, ale jinak mají anglické tituly a anglické majetky, které je chrání před všemi důsledky. Jen se zeptejte tety Ree. Ona vám to vysvětlí.“

Paní Dealová zkušenými pohyby sázela bochníky chleba do moukou vysypaných ošatek a mazala je rozpuštěným máslem, zatímco v Hester probudila touhu po odpovědi na pár otázek.

„Je to anglický lord, paní Dealová. On určitě nebude krást dobytek.“

Dealová odložila máslo stranou. „Já jsem tady jen hospodyně, slečno Hester. Jsem daleka toho, abych mluvila špatně o hostech. Neměla byste raději jít napsat zprávu?“

Hester přikývla a vydala se ke dveřím, ale paní Dealová, srdečná a loajální až do morku kostí, jí do hlavy nasadila brouka, který nechtěl jen tak odeznít.

Být hrabětem z Balfouru bylo na svalnatých zádech – a podle jeho ženy na krásných zádech – Iana MacGregora pořádné břímě. Titul s sebou nesl nejen pravomoci, ale především povinnosti řešit spory mezi haštěřivými členy rodiny stejně jako

spoustu ceremonií a zatracených pomp, pro které nepříliš zdrženlivý Skot neměl řádnou dávku trpělivosti.

Co se však týkalo ostatního, Ian byl velice, velice trpělivý muž.

„Přestaň mě škádlit, manželí. Na takové věci teď nemám náladu.“

„Hmm?“ Políbil ji těsně pod uchem a pak něžně skousl ušní lalůček. „Dneska nějak špatně slyším. Zřejmě jsem ohluchl z toho křiku, co vydával náš syn předtím, než konečně usnul.“

Něžně ji pohladil po nadrech a mezi prsty sevřel citlivou bradavku. Augusta tiše vykřikla. Ian cítil, jak v jeho ženě roste žár.

„Jen mě škádlíš, Iane. To od tebe není zrovna moudré. Počkej, za chvíli se dítě zase probudí a ty potom budeš litovat, že sis trochu nespíšil – ach, můj bože.“

Ian se nepatrně pohnul, jen tak trochu, aby utišil svou ženu. Stačilo by jen kousek víc a jeho sebeovládání by se rozplynulo ve vášnivě odezvě milované ženy.

„Má žena začíná být tak trochu hašteřivá. Myslím, že ji musím ztrestat polibkem.“

Naklonil se dopředu a začal ji líbat na čelo, na oči, na tvář, až se konečně dostal k hladovým ústům. Augusta se pod ním mírně vyklenula a boky vyšla vstříc pevnému mužství ponořenému do její vlhké hebkosti.

Za rok manželství se naučila jak ve svém choti vznítit jiskřičky vášně.

„Tak netrpělivá. To jste celí vy, Angličané. Stále jen rabujete, když by všechno šlo mnohem snadněji.“

Opět prsty něžně sevřel citlivou bradavku. Až příliš něžně. Povzddechla si a hladovými rty se přimkla k jeho.

„Zlobivé děvče. Co já s tebou jenom udělám?“

Dlouhými stehny ho objala okolo boků a prudce se k němu vyklenula.

„Děvče, tohle nemůžeš...“

„Už buď zticha.“

Nabídla mu své svůdné tělo, milující srdce a oddanou duši, stejně jako on jí tu svou.

A taky... vášnivé objetí, v čemž jeho žena přímo excelovala. Ian byl přesvědčený, že na jeho ženu mají silný vliv její skotské kořeny.

Přítiskl si svou ukojenou ženu blíž k sobě. „Nemohou mu růst zoubky?“

„Myslím, že ještě ne. Alespoň Mary Fran tvrdila, že je ještě příliš brzy, že to nás teprve čeká. Fioně se objevily první zoubky až okolo šesti měsíců.“

„Takže se máme na co těšit.“ Políbil ji na ucho – bylo to překrásné ucho. „Jsi skvělá matka, Augusto.“ Spokojeně se v jeho náruči zavrtěla. Občas bylo příjemné slyšet ujištění, že všechno dělá správně, i když snad žádné dítě nebylo milováno a opečováváno tak jako jejich syn.

Zdálo se, že ho miluje celá rodina, celý klan a Iana to hrálo u srdce.

„Chtěla bych více dětí, Iane. Chci velkou rodinu.“

„A copak si myslíš, že se v posteli tolik snažím jen z vlastních sobeckých důvodů, ženo?“ Něžně ji objal a přítiskl si ji tváří k sobě. „Pokud má žena chce více dětí, pak udělám, co bude v mých silách, abych jí vyhověl. Vždyť jsem složil manželský slib.“

Jazykem přejela po jeho ploché bradavce. „Taková štědrost. Co bylo v té zprávě, Iane? Když sis ji přečetl, byl jsi podivně zamklý.“

Brad si opřel do jejích hebkých vlasů a rukama přejížděl po štíhlých zádech. „Zdá se, že máme potíže, ženo. V domě tvé neteře se nečekaně objevil Spathfoy a nikdo neví proč.“

„Spathfoy?“ Augusta se zarazila. „Nikoho takového neznám.“

„Je to dědic markýze z Quinworthu a starší bratr toho mize-ry, který zneužil mou sestru a udělal jí dítě.“ Snažil se na sobě nedat znát svůj hněv, protože Augusta byla příliš citlivá a teď potřebovala především klid, jenže Mary Fran dala tomu mize-

rovi svou nevinnost a Gordie Flynn jí na oplátku nedal nic než bolest a ponížení.

„Spathfoy ztratil bratra, Iane. To jistě nebylo snadné.“

„To jistě ne, ale proč se tu najednou ukázal? Co když bude chtít vzít Fionu s sebou? Mary Fran by to zlomilo srdce a Matthew by nemohl udělat nic, aby tomu zabránil.“

Augusta se zamračila a Ian dostal chuť slíbat tu vrásku na jejím čele, ale odolal, poněvadž dítě nikdy nespalo příliš dlouho a on chtěl znát její názor.

„Možná jen chce projevit zájem, Iane. To, že je Angličan, přece ještě neznamená, že má špatné úmysly.“

„Špatné úmysly a Angličan jsou ve skotském slovníku synonyma, má drahá. Flynnovi to dali jasně najevo, když prohlásili, že to dítě pro ně není nic jiného než bastard. Nikdy se o ni nezajímali a na její výchovu či vzdělání nepřispěli ani halíř. Já tomu Spathfoyovi prostě nevěřím.“

„Možná má nemocného otce. Choroba často změní pohled na rodinné záležitosti.“

Ian si povzdychl. Téma hovoru se stočilo zcela jiným směrem a nezdálo se, že by jeho žena teď myslela na velkou rodinu, o kterou ho před chvílí žádala. Augusta však dokázala odhadnout lidi i situaci a v jejich manželství mezi nimi nebylo tajností. „Hned ráno tam zajedu a zjistím, co se děje. Zdá se, že Hester je opravdu rozčilená, ale věřím, že teta Ree se o návštěvu vzorně stará.“

„Budeš se chovat slušně?“ Nadzvedla se, aby mu viděla do očí. „Nezapomeň, že když chceš zjistit jeho skutečné úmysly, musíš být šarmantní, a to ty umíš. Důkazem tvého šarmu je prstýnek na mém prstě.“

„Řekl bych, že v tom bylo mnohem víc než jen můj šarm, láska.“

„Víc, Iane?“ Smyslně se na něho usmála a rty přejela po mužově bradavce. Ian v tu chvíli k nebi vyslal upřímnou modlitbu, aby dítě spalo alespoň ještě hodinu, než Augustě dá mnohem víc.

Hester už málem zapomněla jaké to je trávit čas s dobře vychovaným mužem, a zvláště pak s krásným mužem s úchvatným hlasem. Kdyby jen tušila, že spílání má na muže takový efekt, chovala by se ke svému předešlému nápadníkovi rozhodně jinak.

I když od ní bylo zřejmě přehnané myslet si, že se host chová u jídla zdvořile jen kvůli ní. Teta se rozhodla povečeřet spolu s Fionou, čímž dítěti zřejmě chtěla ulehčit těžký den.

„Je mi líto, že s námi lady Ariadne nepovečeří.“ Spathfoy jí galantně nabídl rámě. „Pochopil jsem, že je něco jako rodinná kronika a já bych velice rád slyšel příběhy, které nosí v hlavě.“

„Je to hotový poklad.“ *A také postrach.* „Ale její příběhy by anglickým uším příliš nepolichotily.“

Bez odpovědi ji usadil ke stolu, v čemž byl velmi zručný.

Aby se dáma usadila k večeři, potřebuje něčí pomoc, protože sukně i spodničky si musí přidržet oběma rukama, a tudíž je vyložene nutnost, aby jí gentleman přisunul židli. Její bratr Matthew v tomto umění příliš nevyniká. Obvykle zachytí lem spodničky o nohu židle nebo židli přisune tak razantně, že ji zezadu praští do nohou.

Matthew je její bratr. Spathfoy je... protiva. Elegantní protiva, který se k večeři okoupal a převlékl, a ačkoliv na sobě měl jen neformální šaty, neuvěřitelně mu to slušelo. Hester se rozhodně nelíbilo, jaký má na ni vliv.

„Možná by vás zajímalo, slečno Danielsová, že jsem jen poloviční Angličan.“

Ta slova jí zamumlal do ucha, když se k ní skláněl, aby jí zezadu přisunul židli, a jako by nebylo dost jeho sametového hlasu, k Hester zalétla kořeněná mužská vůně.

Měla co dělat, aby nepustila sukně a neodstrčila ho od sebe. Voněl po vřesu a něčem sladce příjemném – možná po růžích? Nebo to byl zimolez? Ještě stále se snažila rozpoznat ten jemný náznak sladkosti v jeho vůni, když se posadil po její pravé ruce.

„Vaše matka je Skotka, lorde?“

„Sice z nížiny, ale ano, je. Výšku jsem podědil po předcích z její strany. Mohu vám posloužit?“

Večeřeli neformálně s mísami položenými na stole. Takto jedli běžně, ale Hester bez Fee, která by neustále něco švitořila, a bez tety Ree byla tak trochu nervózní. Staly se její rodinou a ona si je brzy oblíbila.

Návštěvník ji upřeně pozoroval a ona si uvědomila, že by měla odpovědět.

„Kdybyste byl tak laskav, lorde. Zbožňuji zeleninu. Byly už vám doručeny vaše věci z hostince?“

„Ano. Musím říct, že jsem byl kvalitou ubytování ohromen. Zdá se, že zájem Jejího Veličenstva má na zdejší ekonomiku dobrý vliv.“

Položil před ni talíř plný kouřícího jídla, ale porce byla tak velká, že by ji stěží spořádal statný muž po rušném dni stráveném na poli.

„Kdybych tohle všechno snědla, lorde, po večeři bych ani nedokázala vstát od stolu.“ Přisunula talíř k němu a začala si nakládat sama. „A co se týče zdejší ekonomiky, královská rodina zde pobývá jen pár měsíců v roce. Návštěvníci zde chodí spíše rybařit než za královskou rodinou.“

„Rybařit?“ Zamračeně pozoroval, jak si nakládá titěrnou porci. „Slečno Danielsová, z toho přece nemůžete přežít.“

„Nechávám si místo na dezert, lorde. Až ho ochutnáte, budete vědět proč. Řeknete modlitbu, lorde?“

Seděl na místě, kde obvykle sedávala Fee, a jak byla zvyklá, Hester natáhla ruku. Když její prsty sevřely Spathfoyoovy, byla sama sebou tak překvapená, že ruku nestáhla zpátky.